

JACK LONDON

Un fiu al soarelui

Traducere de Sorin Șerb

CORINT
BOOKS

Capitolul unu

UN FIU AL SOARELUI

I

Willi Waw adăsta în culoarul de trecere dintre țărmlul coralifer și reciful din exterior. Dinspre acesta din urmă răzbătea murmurul slab și lenevos al valurilor, dar limba de apă dintre cele două brațe stâncoase, de-a lungul a mai puțin de o sută de yarzi de plaja albă smălțuită cu nisip de corali, era netedă ca oglinda. Culoarul de trecere era strâmt și, cum goeleta era ancorată în ape puțin adânci care abia o lăsau să se legene, lanțul ancorei se întindea într-o parte și-ntr-alta fix o sută de picioare. Puteai vedea urmele pe care le săpase în coralul viu de pe fundul apei. Ca un șarpe monstruos, corpul ruginit al lanțului se încolăcea peste fundul oceanului, încolo și-ncoace, pentru ca apoi să se prindă de ancora inutilă. Codul de stâncă, cenușiu și marmorat, se strecura cu grijă prin reciful de corali. Alți pești, cu forme și culori neobișnuite, bălteau cu o indiferență obraznică, chiar și când un rechin de dimensiuni impresionante s-a abătut lent prin zonă, făcând bancul de cod să o zbughească în crevasele favorite.

Pe punte, la proră, o duzină de negri trăncăneau râcâind stângaci copastia de tec. Erau la fel de nepricepuți la asta ca niște maimuțe. De fapt, semănau mult cu niște maimuțe uriașe, din vremuri preistorice. Aveau în ochi aerul certăreț-plângăreț al acestora, fețele lor

erau chiar mai puțin simetrice și, fără păr pe corp, erau chiar mai golași ca o maimuță întrucât niciunul nu avea haine pe el. Erau în schimb împodobiți cum nicio maimuță nu era. În găurile din urechi purtau pipe scurte de lut, inele din carapace de țestoasă, cepuri mari de lemn, cuie ruginite și cartușe de pușcă. Cea mai mică gaură din urechile lor era de calibrul unei puști Winchester; cele mai mari găuri erau de un inch¹ diametru și aveau, în medie, pe fiecare ureche, de la trei la jumătate de duzină de găuri. Nasul le era străpuns de țepe și ace din oase lustruite sau cochilii pietrificate. Pe pieptul unuia atârna o clanță albă de ușă, pe pieptul altuia adăsta prins mânerul unei cești de porțelan, un al treilea avea la gât o roată zimțată de aramă dintr-un ceas deșteptător. Sporovăiau cu voci ciudate, în falset și, împreună, nu făceau mai multă treabă ca un marinar alb.

La pupă, sub apărătoarea de pânză, se aflau doi albi. Purtau maiouri de șase penny și aveau câte o fâșie de pânză în jurul șalelor. De centurile strânse în talie atârnavă câte un revolver și o pungă de tutun. Pielea lor era înrouată de mii de picături de transpirație. Ici-colo, picăturile se adunau în mici torenți care picurau pe puntea fierbinte și se evaporau aproape de îndată. Unul dintre cei doi, un bărbat deșirat și cu ochi negri, șterse cu mâna un astfel de firicel care-i ardea fruntea și-l îndepărtă cu o înjurătură obosită. Epuizat și fără speranțe se uită în larg, peste reciful de corali, și la coroanele palmierilor crescuți de-a lungul plajei.

— Este abia ora opt și până la amiază va fi iad, se plânse el. De-ar da Domnul un firicel de vânt. Vom mai reuși să plecăm vreodată de aici?

Celălalt bărbat, un german zvelt de vreo douăzeci și cinci de ani, cu fruntea masivă a unui savant și cu bărbia teșită, nu se obosi să-i răspundă. Era ocupat să toarne praf de chinină în hârtie de țigară. Răsuci vreo cincizeci de grăunțe de chinină într-un cocoloș strâns pe care îl aruncă în gură și-l înghiți fără apă.

— Îmi crapă buza după o cinzeacă de whisky, oftă primul bărbat, după o tăcere de un sfert de ceas.

¹ Unitate de măsură pentru lungime, egală cu 2,54 cm.

Tot atât se scurse până când germanul enunță, fără legătură cu ceva anume:

— Am putrezit de atâta febră. Nu am să te mai urmez, Griffiths, după ce ajungem la Sydney. În ceea ce mă privește, s-a zis cu tropicele. Trebuia să mă gândesc mai mult atunci când am semnat contractul cu tine.

— Nici nu prea mi-ești de ajutor, îi replică Griffiths, prea toropit el însuși de căldură pentru a fi mai înverșunat. Când s-a auzit pe plaja de la Guvutu că navighez cu tine, au răs toți: „Cine? Jacobsen?” așa ziceau. „Nu poți ține ascunsă o sticlă de gin sau de acid sulfuric pe care el să n-o adulmece!” Ți-ai câștigat, fără doar și poate, o reputație fără egal. N-am mai pus pe limbă pic de tărie de juma de lună pentru că ai dat tu iama în rezerva mea.

— Dacă te-ar chinui febra cum mă chinuie pe mine, ai înțelege, șopti secundul lui.

— Nu dau cu parul, răspunse Griffiths. Zic doar că mi-aș dori ca Dumnezeu să-mi trimită o bărdacă de tărie, sau o pală de vânt, sau orice altceva. Sunt gata, la o adică, să îngheț mâine.

Secundul se ospătă cu o nouă porție de chinină. Își răsuci doza de cincizeci de grăunțe și aruncă cocoloșul în gură, înghițind în sec.

— Doamne, Doamne! gemu el. Tot sper că există o țară pe unde unde să nu existe chinină. Scârboșenia dracului! Am înfulecat tone la viața mea.

Scrută iar largul oceanului, după vreo urmă de briză. Dar obișnuinții nori care prevesteau vântul nu se zăreau, iar soarele, care mai avea mult de urcat până la crucea amiezii, încinsese până la incandescență oglinda cerului. Nu doar că-i simțeai, dar îi și vedeai fierbințeala, iar Griffiths încerca în van să se liniștească privind către țarm. Plaja albă îi rănea ochii cu dogoarea ei. Palmierii, absolut neclintiți, decupați clar pe fundalul verde-veștejit al junglei foșgăind de viață, semănau cu un decor de carton. Negrișorii care se jucau dezbrăcați în strălucirea nisipului și a soarelui erau un afront și un chin pentru bărbatul chinuit de soare. A simțit o oarece ușurare când unul dintre băieții care alergau alunecă și căzu în patru labe în apa călduță a mării.

Un strigăt dinspre negrii care lucrau la proră îi făcu pe amândoi bărbații să privească spre largul mării. Dinspre cel mai apropiat punct al țărmului, cam la vreo patru sute de yarzi depărtare și ocolind reciful, apăruse împinsă de vâsle o canoe lungă și neagră.

— Băieții de la Gooma, din golful de-alături, dădu secundul lui verdictul.

Unul dintre negri veni la pupă, călcând pe puntea încinsă cu lipsa de griji a unuia ale cărui tălpi goale nu simțeau defel fierbințeala. Aceasta, de asemenea, îi făcea rău lui Griffiths, iar el strânse ochii. Însă în clipa următoare îi deschise larg.

— Stăpânul nostru alb să oprească băiatul Gooma, spuse negrul.

Amândoi bărbații erau în picioare privind canoa. La pupă se putea zări, fără doar și poate, sombrero-ul unui alb. Pe chipul secundului se citi imediat panica.

— Este Grief, spuse el.

Griffiths se mulțumi să privească îndelung, apoi trase cu furie o înjurătură.

— Ce-o face aici? îl întrebă pe secund, din adâncul dureros al mării și cerului, din fierbințeala nemiloasă a soarelui și din tot universul torid și implacabil în care îl aruncase soarta.

Secundul începu să chicotească.

— Ți-am spus că nu poți scăpa, zise el.

Dar Griffiths nu-l asculta.

— Cu toți banii lui, să bată drumul ca un recuperator de rând, își scuipă el indignarea, cu o furie aproape extatică. Are căruțe de bani, e plin de bani, dă pe-afară de bani. Știu sigur că și-a vândut plantațiile de pe Yringa pentru trei sute de mii de lire. Bell mi-a spus asta cu gurița lui, ultima oară când ne-am îmbătat la Guvutu. Are milioane și milioane, dar mă vânează să-mi ia pielea de pe spinare pentru niște bani cu care altminteri și-ar aprinde pipa.

Se zborși la secund:

— Desigur, mi-ai spus asta. Hai, continuă s-o spui. Dar ce anume mi-ai spus tu că va fi așa?

— Ți-am spus că nu cunoști personajul dacă-ți imaginezi că poți s-o ștergi din Solomon fără să-l plătești. Omul ăsta, Grief, este

diavolul gol, dar e cinstit. Ți-am spus că ar arunca o sută de mii de parai doar ca să se distreze, dar că pentru doi bani s-ar bate ca un rechin pentru o tinichea ruginită, ți-am spus, mi-amintesc clar. Nu și-a dat el *Balakula* Misiunii din Queensland atunci când și-au pierdut corabia *Evening Star* pe San Cristobal? Iar *Balakula* face trei sute de mii de lire! Și nu i-a tras el o mamă de bătaie lui Strothers de a stat la pat două săptămâni, doar pentru o diferență la socoteală de două lire și zece pence și pentru că Strothers și-a umflat mușchii și a încercat să bage șișul în el?

— Să mă trăznească Dumnezeu! urlă Griffiths cuprins de o furie neputincioasă.

Secundul își continuă vorbele.

— Îți zic eu, numai un bărbat sadea poate înfrunta un tip dârz ca ăsta, și bărbat să facă asta nu a pus încă piciorul pe Insulele Solomon. Bărbați ca tine și ca mine nu-l pot fărâma. Suntem prea putrezi, putrezi până în străfunduri. Ai sub punte mai mult de 12 miare, dă-i banii și treci peste povestea asta.

Dar Griffiths scrâșni din dinți cu buzele subțiate de furie.

— Am să-l fac țândări, șopti el mai mult pentru sine și discul fierbinte al soarelui decât pentru secundul lui. Se întoarse și începu să coboare sub punte, apoi se întoarse din nou.

— Fii atent, Jacobsen. Nu va ajunge aici în mai puțin de un sfert de oră. Ești alături de mine? Îmi vei ține partea?

— Desigur, voi fi alături de tine. Am băut tot whisky-ul, nu-i așa? Ce vrei să faci?

— Nu-l voi ucide dacă pot evita asta. Dar nu am de gând să-i dau banii. Să fie clar!

Jacobsen dădu din umeri, acceptându-și cu calm soarta, iar Griffiths păși pe scara tambuchiului coborând sub punte.

II

Jacobsen privi cum canoea trecu de recif și se îndreptă spre ei, ajungând la intrarea în coridorul dintre stânci. Griffiths se întoarse pe punte cu urme proaspete de cerneală pe degetul mare și arătătorul

mâinii drepte. Un sfert de ceas mai târziu canoera ajunsese bord la bord cu ei. Bărbatul cu sombrero se ridică în picioare.

— Salut, Griffiths! strigă el. Salut Jacobsen! Cu mâna pe copastie, se întoarse către oacheșii săi vâslași:

— Voi băieți, opriți canoera paralel cu bordul.

Pe când sări peste balustradă și păși pe punte, în trupul său masiv se ghici ceva din suplețea unei feline. Ca și ceilalți doi, era sumar îmbrăcat. Maieul ieftin și bucata de cârpă din jurul taliei nu erau suficiente pentru a-i ascunde corpul bine făcut. Deși musculos, nu era umflat sau deformat de mușchi. Aceștia erau bine cizelați, iar când se mișcau alunecau moale și mățos pe sub pielea netedă și bronzată. Soarele arzător îi bronzase, de asemenea, fața până când aceasta devenise la fel de oacheșă ca a unui spaniol. Mustața blondă părea absurdă în mijlocul acestei fețe măslinii, în vreme ce albastrul limpede al ochilor îi șoca pe privitori. Era greu de crezut că pielea acestui om fusese cândva deschisă la culoare.

— De unde ai apărut așa brusc? întrebă Griffiths după ce își dădură mâna. Am crezut că ești la Santa Cruz.

— Am fost, răspuse noul venit. Însă doar în trecere. *Wonder* este chiar în golf, la Gooma, și așteaptă să pornească vântul. Niște boșimani mi-au spus că ar fi un keci¹ aici și am venit să văd despre ce e vorba. Ei bine, cum vă merge?

— Nu prea bine. Magazia în care ținem copra² este mai degrabă goală și nu avem nici măcar șase tone de nuci tagua³. Toate femeile au fost lovite de febră și au plecat, iar bărbații nu le pot da de urmă acolo, în mlaștini. Sunt niște oameni bolnavi. Ți-aș oferi o băutură dar secundul meu mi-a golit ultima sticlă. Mă rog la Dumnezeu pentru o pală de vânt.

Grief râse, trecându-și privirea de la unul la altul, cu o nepăsare jucăușă.

¹ Ambarcațiune cu doi arbori velieri, cel principal, dinspre prora, fiind cel mai înalt (n. trad.).

² Miez de nucă de cocos (n. trad.).

³ Sau fildeș vegetal, miezul semințelor produse de speciile de palmier din genul *Phytelephas* (n. trad.).

— Sunt bucuros că vremea a fost liniștită, spuse el. Am putut să vin încoace să te văd. Supercargo-ul¹ meu a găsit notița aceea scrisă de tine și am adus-o cu mine.

Secundul se dădu politicos deoparte, lăsându-și căpitanul să facă față furtunii.

— Îmi pare rău, Grief, al dracului de rău îmi pare, spuse Griffiths, dar nu am reușit. Trebuie să-mi dai ceva mai mult timp.

Grief se aplecă peste scara tambuchiului, având pe față o expresie de surpriză și durere.

— Felul în care oamenii învață să mintă în Insulele Solomon, se împărtăși el, îl face de rușine pe însuși Tartorul cel mare din iad. Nimic nu mai e adevărat în ei. Uite, de exemplu, căpitanul Jensen. Aș fi jurat pe cinstea lui. De ce, mi-a spus el cu doar cinci zile în urmă – vrei să știi ce mi-a spus?

Griffiths își linse buzele.

— Dă-i înainte.

— De ce mi-a spus că ai vândut tot-tot, ai făcut curățenie și că te îndrepti către Noile Hebride?

— Minte fără rușine! spuse Griffiths fierbând de furie.

Grief dădu din cap aprobator.

— Aș spune același lucru. A avut chiar tupeul să pretindă că a cumpărat două posturi de la tine, Mauri și Kahula. Spunea că te-a plătit cu 1700 de sovereigni² de aur pentru tot: tot calabalâcul, vad, bunuri comerciale, credit și copra.

Ochii lui Griffiths se îngustară scoțând fulgere. O făcu fără să vrea, iar Grief observă gestul lui cu o aruncătură leneșă de privire.

— Iar Compania Fulcrum, după cum mi-a spus Parsons, agentul tău comercial din Hickmavi, a cumpărat postul acela de la tine. Acum, pe bune, pentru ce m-ar fi mințit și el?

¹ Însărcinat de proprietarul mărfii cu siguranța și integritatea acesteia pe parcursul transportului cu nava (n. trad.).

² Monedă de aur bătută pentru prima dată de regele Angliei Henric al VIII-lea. A înlocuit în 1817 guineea și avea valoarea nominală de o liră sterlină (n. trad.).

Griffiths, copleșit de soare și boală, explodă. Pe chip i se ridică toată amărăciunea din suflet, strâmbându-i gura de nemulțumire:

— Uite ce e, Grief, la ce-ți folosește să te joci cu mine în halul ăsta? Știi, iar eu știu că știi. Hai să punem degetul pe rană. Am vândut tot și o iau din loc. Ce vei face în privința asta?

Grief își scutură umerii, dar pe chipul său nu se putu citi nici cea mai mică umbră de hotărâre. Expresia lui era una de indecizie.

— Aici nu există legi, încerca Griffiths să-și întoarcă lucrurile în favoarea sa. Tulagi e la o sută cincizeci de mile distanță. Am la mine autorizațiile și sunt pe propria mea navă. Nimic nu mă poate opri să navighez. Nu ai niciun drept să mă oprești doar pentru că-ți datorez un spanac de bani. Și pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă poți opri. Bagă chestia asta în pipă și fumeaz-o.

Surpriza îndurerată de pe chipul lui Grief se adânci.

— Vrei să spui că ai intenția să speli putina cu alea douăsprezece mii, Griffiths?

— Cam asta ar fi socoteala, bătrâne. Și nu te ajută cu nimic dacă mă iei peste picior. Începe să bată vântul și ai face bine să te dai deoparte înainte să ridic ancora, altminteri voi trece peste canoea ta.

— Așa e, Griffiths, ceea ce spui este aproape exact. Nu te pot opri.

Grief se cotrobăi în punga care atârna de centura revolverului și trase afară o hârtie boțită, care părea emisă de oficialități.

— Dar poate că asta te va opri. Este ceva să bagi în pipa ta și să tragi adânc în piept.

— Ce mai e și asta?

— Un mandat al amiralității. Nu scapi dacă fugi în Noile Hebride. Se aplică peste tot.

Griffiths ezită și înghiți în sec, reușind în cele din urmă să se uite la document. Cu sprâncenele strânse, medită la întorsătura pe care-o luase situația. Apoi, deodată, ridică ochii și fața lui se relaxă.

— Ai fost mai deștept decât credeam, bătrâne, spuse el. M-ai avut cu fulgi și pene. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte să încerc să-ți vin de hac. Jacobsen mi-a spus că nu pot, dar eu nu l-am ascultat. Însă avea dreptate, așa cum ai și tu. Am banii sub punte. Vino jos și ne-om înțelege.

El începu să coboare, apoi făcu un pas într-o parte, să-și lase oaspetele s-o ia înainte, privind în același timp către apele oceanului unde bătaia întunecoasă a vântului începuse să ridice valurile.

— Trage lanțul la ancoră, îi spuse el secundului. Ridică pânza și fii gata s-o luăm din loc.

Când Grief se așeză pe priciul unde dormea secundul, aproape de măsuță, el observă mânerul revolverului ițindu-se de sub o pernă. Pe masa care atârna prinsă în balamale de peretele prorei se aflau o peniță și cerneală și, de asemenea, un catastif hărtănit.

— O, puțin îmi pasă dacă sunt prins cu șmecherii josnice, spunea Griffiths sfidător. Am fost prea multă vreme la tropice. Sunt un om bolnav, al dracului de bolnav. Iar whisky-ul, soarele și febra m-au îmbolnăvit și moral. Nimic nu e prea meschin și josnic pentru mine acum și pot înțelege de ce se mănâncă negrii între ei, și-și taie capetele, și altele asemenea. Aș putea face asta și eu. Așa că am încercat să-ți dau o mică țeapă cu banii ăia. Mi-ar fi plăcut să-ți pot oferi o băutură.

Grief nu spuse nimic, iar celălalt își făcu de lucru încercând să deschidă un seif mare și hârbuit. De pe punte se auzeau strigăte în falset, scârțâitul și hurelul palanelor puse în mișcare de echipajul de negri care ridicau vela mare și randa. Grief studie un gândac uriaș care se târa pe vopseaua uleioasă de pe pereții navei. Cu o sudalmă iritată, Griffiths puse seiful pe treptele tambuchiului pentru a vedea mai bine. Aici, stând în picioare și aplecându-se peste cutie, cu spatele la vizitatorul său, întinse mâinile către pușca aflată în spatele treptelor și în clipa următoare se întoarse.

— Acum să nu faci nici cea mai mică mișcare, îi ordonă el.

Grief zâmbi, ridicându-și întrebător sprâncenele și se supuse. Avea mâna stângă pe prici, iar pe cea dreaptă o ținea pe măsuță.

Revolverul său atârna de coapsa dreaptă, la vedere. Însă avea în minte imaginea celui alt revolver pitit sub pernă.

— Eh, îl zeflemisea Griffiths. I-ai hipnotizat în Solomon pe toți, dar permite-mi să-ți spun că nu ți-a reușit cu mine. Acum te voi arunca de pe nava mea, cu tot cu mandatul amiralității, însă, în primul rând, trebuie să faci ceva. Deschide registrul ăla.

Celălalt privi curios la catastif însă nu făcu nicio mișcare.

— Ți-am spus că sunt un om bolnav, Grief, și că nu mai lipsește mult până te voi împușca așa cum zdrobești un gândac. Ridică registrul ăla, am spus.

Și chiar părea bolnav, fața sa slăbită luptându-se din greu cu furia care pusese stăpânire pe el. Grief ridică registrul și îl puse alături. Dedesubt se afla o bucată de hârtie scrisă.

— Citește-o, îi porunci Griffiths. Citește-o cu glas tare.

Grief se supuse, dar, în vreme ce citea, degetele mâinii stângi începură, cu o încetineală și răbdare infinită, să se târască spre mânerul armei ascunse sub pernă.

— La bordul keci-ului *Willi Waw*, insula Ana, Insulele Solomon, citi el. Să știe toți prin aceasta că de acum am închis și renunțat cu totul, primind ceea ce mi se datora, la toate datoriile pe care le va fi avut către mine Harrison J. Griffiths, care mi-a plătit astăzi douăsprezece sute de lire sterline.

— Cu dovada asta în mână, rânji Griffiths, mandatul pe care-l ai de la amiralitate nu mai face nici cât hârtia pe care e scris. Semnează.

— Nu e de niciun folos, spuse Grief. Un document semnat sub presiune nu are valoare în fața legii.

— În cazul acesta, ce motiv ai să nu-l semnezi?

— O, niciunul, doar că te-aș putea feri de o grămadă de probleme dacă nu-l semnez.

Degetele lui Grief atinseseră revolverul și, în timp ce discuta cu Griffiths, mâna sa dreaptă se juca cu penița iar cu mâna stângă începu să tragă arma către el. Când o apropiie suficient de mult, puse al doilea deget pe trăgaci. Arătătorul era acum așezat pe cilindru, în prelungirea țevii, iar el se întrebă cât noroc ar avea dacă ar trage la repezeală cu mâna stângă.

— Nu mă băga în seamă, spuse zeflemitor Griffiths. Gândește-te doar că Jacobsen va depune mărturie că m-a văzut dându-ți banii. Acum semnează, semnează cu tot numele în josul hârtiei, David Grief, și pune data.

Grief se supuse, dar, în vreme ce citea, degetele mâinii stângi începură, cu o încetineală și răbdare infinită, să se târască spre mânerul armei ascunse sub pernă.

De pe punte se simțeau vibrând scotele¹ pe troliuri și se auzea pocnetul capetelor întărite ale parâmelor lovindu-se de vele. Cei din cabină puteau simți cum carena lui *Willi Waw* se leagănă în bătaia vântului. David Grief încă ezita. Dinspre proră se auzea pocnetul rapid al fungilor² de care era prinsă vela din față, prinse de scripeți. Micuța corabie se înclina și prin pereții cabinei se auzea clipocitul și bătaia apei.

— Haide, mișcă-te, strigă Griffiths. Au tras sus ancora.

Cu gura puștii, la patru pași distanță, îndreptată către el, Grief se decise să acționeze. Pușca lui Griffiths se mișcă în vreme ce acesta încerca să-și recapete echilibrul la primele adieri ezitante de vânt. Grief profită de acest balans prefăcându-se că vrea să semneze hârtia și, într-o clipită, ca o pisică, se lansă într-o mișcare rapidă și complicată. În vreme ce se ghemuia la podea și sărea în față, mâna sa stângă țâșni de sub tăblia mesei și, la momentul potrivit, strânse trăgaciul, iar cartușul intră pe țeavă când gura revolverului se îndreptă în față. Griffiths nu se lăsă nici el mai prejos. Gura puștii coborî pentru a ținti către corpul ghemuit și, trăgând care cum apucă, pușca și revolverul se descărcară simultan.

Grief simți mușcătura și arsura unui glonț care-i brăzdase pielea umărului și știu că propriul său glonț își ratase ținta. Săritura îl aduse lângă Griffiths și, înainte de a se mai trage vreun foc, îi imobiliză brațele care încă mai țineau pușca. Îi înfipse țeava revolverului, pe care-l ținea în mâna stângă, adânc în abdomen. Mânat de furie și de arsura lăsată de glonț la umăr, Grief începu să apese pe trăgaci, dar valul furiei trecu și se liniști. Prin tambuchiu se auzeau strigătele revoltate ale băieților din Gooma de pe canoa sa.

Totul se petrecu în câteva clipite. Neluându-și vreun răgaz după toate acestea, l-a săltat dintr-o singură mișcare pe Griffiths în brațe și l-a cărat vijelios pe scara abruptă. Ajunse afară, în strălucirea orbitoare a soarelui. Un negru stătea rânjind la timonă, iar *Will Waw*, carenată de vânt, era plină de spuma valurilor. La pupa navei, făcând

¹ Parâme cu care se întind velele pe o navă cu pânze.

² Parâme care se folosesc la ridicarea sau coborârea unei vele.

salturi vijelioase, se afla canoa sa din Gooma. Grief își întoarse capul. De la mijlocul corăbiei, cu revolverul în mână, secundul alerga săltat către el. Din două salturi, încă strângându-l în brațe pe Griffiths, Grief se apropie de balustradă și sări peste bord.

Cei doi erau încleștați unul de celălalt când căzură în apă, dar Grief, așezându-și rapid genunchii pe pieptul lui Griffiths, se desprinse din strânsoarea lui și îl forță se scufunde. Cu ambele picioare pe umerii lui Griffiths, îl determină să intre și mai în adânc, în vreme ce el se ridică la suprafață. Dar abia ce scoase capul la lumină, când două plescăituri rapide în apă, la mai puțin de jumătate de metru în fața lui, îi dădură de știre că Jacobsen știa cum să folosească revolverul. Grief nu-i lăsă șansa unui al treilea foc și, umplându-și plămâni cu aer, se scufundă. Rezistă sub apă și nu ieși afară până nu zări deasupra canoa și apa clocotind în bătaia vâslelor. Pe când se urca la bord, *Willi Waw* intră sub vânt pregătindu-se să schimbe direcția.

— Dați-i bătaie! strigă Grief către băieții lui. Îndreptați-vă de îndată spre țarm!

Și se întoarse fără teamă cu spatele la câmpul de luptă, grăbindu-se să găsească o ascunzătoare. *Willi Waw*, forțată să facă un detur pentru a-și recupera căpitanul, i-a dat lui Grief ocazia să preia inițiativa. Canoa a ajuns la țarm cu viteză maximă, împinsă de toate vâslele, iar ei săriră și străbătură în fugă plaja de nisip pentru a ajunge la copaci. Chiar înainte să se pună la adăpost nisipul fu spulberat în fața lor de gloanțe, însă reușiră să se afunde în verdeța protectoare a junglei.

Grief privi cum *Willi Waw* intră sub vânt, deplasându-se către culoarul de ieșire în ocean și, întinzând apoi pânzele, se îndreaptă către sud, cu vântul travers. Pe când nava dispărea din ochii lui după capătul recifului oceanic, putu vedea cum era întinsă vela din vârf. Unul dintre băieții din Gooma, un negru de aproape cincizeci de ani, sluțit și brăzdat de cicatricile bolilor de piele și ale rănilor vechi, îl privi în față și rânji:

— Pe cuvântul meu, comentă omul, căpitanul ăla te-a cam călcat pe nervi.

Grief râse și făcu drumul înapoi pe plajă, până la canoa.

III

Câte milioane valora David Grief nimeni nu știa în Insulele Solomon, pentru că avea proprietăți și afaceri în tot Pacificul de Sud. Din Samoa până în Noua Guinee și chiar la nordul Ecuatorului erau împrăștiate plantațiile sale. Deținea drepturile de colectare a perlelor în Insulele Paumotu¹. Deși numele lui nu apărea în acte, el era de fapt în spatele companiei germane care făcea comerț în Marchizele franceze. Punctele sale comerciale se întindeau în șir în toate grupurile de insule, și multe dintre corăbiile care navigau pe-acolo erau ale sale. Avea în proprietate atoluri atât de îndepărtate și neînsemnate, că micile sale goelete și keci-uri nu-i vizitau pe acei agenți solitari decât o dată pe an.

În Sydney, pe Castlereagh Street, birourile sale ocupau trei etaje. Dar rareori putea fi văzut în acele birouri. Prefera mereu să fie pe drumuri printre insule, adulmecând noi investiții, inspectându-le și înviorându-le pe cele vechi, distrându-se și înfruntând aventura în cele mai ciudate moduri. A luat aproape gratis epava marelui vapor *Gavonne* și, prin această achiziție, a reușit imposibilul, realizând un profit de aproape un sfert de milion. În Insulele Louisiade a întemeiat prima plantație de cauciuc industrial, iar în Bora Bora a smuls plantațiile de bumbac din Marea de Sud și i-a pus pe veselii locuitori ai insulelor să planteze arbori de cacao. El a fost cel care a pus mâna pe insula Lallu-Ka, pe atunci depopulată, a colonizat-o cu polinezieni din atolul Ontong-Java și a plantat patru mii de acri de cocotieri. Și tot el a fost cel care a adus pacea între războinicii șefi ai clanurilor din Tahiti și a încheiat marea înțelegere pe seama fosfatului de pe insula Hikihu.

Navele sale erau cele care îi recrutau propria forță de muncă. Aduceau băieți din Santa Cruz în Noile Hebride, băieți din Noile

¹ Astăzi Tuamotu, arhipelag în Pacificul de Sud format din circa 80 de insule dintre care cele mai importante sunt Anaa, Hao și Fakarava. Locuitorii din Tahiti le denumeau Paumotus, adică Insulele inferioare. Numele de azi înseamnă Insulele îndepărtate (n. trad.).

Hebride în Banks¹, iar pe canibalii vânători de capete din Malaita îi duceau la plantațiile din New Georgia. Din Tonga în Insulele Gilbert și, mai departe, în Insulele Louisiade, agenții lui de recrutare măturau insulele în căutarea brațelor de muncă. Corăbiile lui brăzdau toate apele oceanului. Avea trei nave cu aburi care circulau pe rute regulate între insule, deși alegea rareori să călătorească cu acestea, preferând o modalitate mai sălbatică și mai primitivă, cea a corăbiilor cu pânze.

Avea cel puțin patruzeci de ani, dar nu părea să aibă o zi mai mult de treizeci. Cu toate acestea, cei care adunau scoici pe țărm și-l aminteau sosind în insule, cu ani înainte, pe când mustața lui blondă deja mijea mătăsoasă pe buza de sus. Spre deosebire de ceilalți albi veniți la tropice, era acolo pentru că-i plăcea. Pigmentația pielii îi asigura o protecție deplină. Se născuse să stea la soare. Unul la zece mii de oameni rezistau ca el la bătaia soarelui tropical. Puternicele și invizibilele radiații nu reușeau să-l penetreze. Alți albi erau vulnerabili. Soarele trecea prin pielea lor, smulgând și distrugând țesuturi și nervi, până când se îmbolnăveau la creier și la corp, aruncau peste bord cea mai mare parte din decalogul biblic, se coborau la nivelul fiarelor, își săpau groapa cu stacana de rom sau supraviețuiau, dar în așa hal de sălbăticie că era uneori nevoie să fie trimise vase de război să le anuleze licențele.

Dar David Grief era un adevărat fiu al soarelui și înflorise în bătaia acestuia. Odată cu trecerea anilor devenise mai degrabă oacheș, deși în acel cafeniu era o sclipire din auriul care strălucește în pielea polinezienilor. Cu toate acestea ochii săi rămaseră albaștri, mustața – blondă, iar trăsăturile feței străbătuseră secolele de la predecesorii săi englezi până azi. Avea sânge de englez, însă erau unii care pretindeau că era american prin naștere. Spre deosebire de ei, el nu venise în Mările Sudului să caute cămin și poveri. De fapt, el adusese cu el vatra și poverile. Și-a făcut apariția în Insulele Paumotu. A sosit la bordul unei goelete prăpădite al cărei stăpân și căpitan era, un tânăr

¹ Insula Moa face parte din arhipelagul Strâmtorii Torres (n. trad.).

în căutare de poezie și aventură în apele însorite ale tropicelor. Însă a sosit în timpul uraganului, iar valurile uriașe ale acestuia l-au aruncat, împreună cu iahtul său, în mijlocul unui pâlc de cocotieri, la trei sute de yarzi de locul unde se spărgeau valurile de țarm. Șase luni mai târziu a fost salvat de un cuter¹ culegător de perle. Însă soarele îi intrase în sânge. În Tahiti, în loc să ia un vapor către casă, a cumpărat o goeletă, a încărcat-o cu marfă și scufundători și a plecat într-o croazieră prin Arhipelagul Periculos².

Aurul soarelui nu doar că-i bronzase fața, dar îi și curgea topit prin buricul degetelor. Tot ce atingea se transforma în aur, dar intrase în joc nu de dragul aurului, ci de dragul jocului. Era un joc bărbătesc, al contactelor dure și al sălbaticelor cedări și victorii dintre aventurieri de-un sânge cu el și de-un sânge cu jumătate din neamurile Europei și ale lumii, și era un joc cinstit; însă, mai presus de tot și de toate, era dragostea lui pentru toate celelalte lucruri care constituie viața unui hoinar prin Mările Sudului – mirosul recifelor, splendoarea infinită a bancurilor de corali în lagunele cu ape ca oglinda, răsăriturile fără pereche cu culorile acelea crude risipite cu o iscusință năvalnică, insulițele brodate cu palmieri și risipite în depărtările turcoaz, dulceața de nectar a alizeului, pulsul ritmic al coamelor de val în largul liniștitelor mări, puntea mișcătoare de sub picioarele lui și vecele umflate deasupra capului, bărbații și femeile din Polinezia, pe jumătate copii și pe jumătate zei, împodobiți cu ghirlande de flori, strălucind auriu, ba chiar înfricoșătorii sălbatici din Melanezia, vânători de capete și canibali, pe jumătate diavoli și fiare pe de-a-ntregul.

Astfel că, iubit fiu al soarelui, din preaplinul de energie și simpla bucurie a vieții, el, omul multor milioane, s-a abținut să joace deocamdată jocul cu Harrison J. Griffiths pentru acea sumă meschină. Era propriul capriciu, dorința sa, expresie a propriei ființe

¹ Ambarcațiune cu pânze de mici dimensiuni, are doar un catarg și bompresul (n. trad.).

² Arhipelagul Tuamotu (n. trad.).

și a căldurii solare care se revărsa în el. Era distractiv, o glumă, o cimilitură, o tumbă jucăușă care punea viața în pericol, dar nu prea mult, din plăcerea jocului.

IV

Dimineața devreme velierul *Wonder* era sub vânt strâns, în largul coastei Guadalcanal. Se mișca leneș pe ape, dus de suflul muribund al brizei venite dinspre uscat. Către răsărit, pâlcurile amenințătoare de nori promiteau reînsuflețirea alizeului de sud-est, însoțit de trombe de vânt și rafale de ploaie. În față, tot în largul coastei și pe același curs cu *Wonder*, dar depășit încet ca viteză de acesta, era un mic keci. Nu era *Willi Waw*, oricum, iar căpitanul Ward de pe *Wonder*, punând deoparte binoclul, spuse că e *Kauri*.

Grief, aflat imediat pe puntea inferioară, oftă trist.

— De-ar fi fost *Willi Waw*, spuse el.

— Nu vă place deloc să pierdeți, mustăci cu simpatie Denby, supercargo-ul lui.

— Să știi că nu. Grief făcu o pauză și izbucni în râs, cu o veselie neprefăcută. Este convingerea mea fermă că Griffiths este un ticălos și că m-a tratat de-a dreptul josnic ieri. „Semnează, zice el, semnează cu nume și prenume în josul paginii și pune data!“ Și Jacobsen, trădătorul ăla de trei parale, l-a susținut. A fost piraterie la nivel înalt, ca în zilele lui Bully Hayes¹, nu alta!

— Dacă n-ați fi cel care m-a angajat, domnule Grief, aș avea un fârtai de sfat să vă dau, îndrăzni căpitanul Ward.

— Hai, varsă aici! îl încurajă Grief.

— Bine, atunci... căpitanul ezită și-și drese glasul. Cu toți banii pe care-i aveți, doar un nebun și-ar fi asumat riscul cu javrele alea două cum ați făcut-o dumneavoastră. La ce bun ați făcut-o?

— Să fiu sincer, habar n-am, căpitane. Pur și simplu am vrut s-o fac, presupun. De altfel, îmi poți oferi un argument mai bun pentru tot ceea ce faci?

¹ William Henry Bully Hayes (1829-1877), cunoscut căpitan de navă, american de origine. Considerat „ultimul bucanier“, a făcut piraterie în Pacific de la mijlocul secolului al XIX-lea, până când a fost asasinat în martie 1877 (n. trad.).